

Mama, god je tvoj, daj, da ti voščim!
Ah, kar v duši živo je, v besedi je jecljanje,
a lepo je, ko nebeške sanje.
Daj, pomagaj, bratec, mi izgovoriti!
(K mlajšemu bratu): Vošči!

Vladko :

Po cestah, ki v srca nas otrok držijo,
krasna žena hodi s cvetjem živim
in posiplje ga na pot.
Cveti so kot srčna naša kri,
saj iz nje so vzcveli, zadehteli,
so zavonjali; zdaj vsi živijo,
da v god mamu drago počastijo.
(Mlajši sestrici):
Dej, najmlajša, kaj ji govorijo!

Anica :

Cveli, dehteli smo tebi,
mamica mila, od nekdam;
nam prilivala, nas negovala
srčna hvaležnost tvojih otrok.
Pa zato kliče, tako ga miče,
naših src glasen odmev.

Vsi (v zboru):

Bog te ohrani,
hudega brani
nam vsem na srečo,
tebi v radost!
Bog naj osreči te,
mati edina,
ti blagoslovi pa
hčerki in sina!

Slepec.

*Ah, zaman vzdihujem k luči,
ah, zaman v široki sanjam svet!
Vedno še ob tuji roki
tavam skozi temo kot zaklet.*

*V prsih pa razjeda staro
hrepenenje vedno silnejše
ter zahteva luč, to večno
harmonijo, ki ozdravi vse.*

*O, moj Bog, ozri se name,
strgaj črni zastor mi z oči,
ali pa srce uniči,
ki tako nestrpno hrepeni!*

Vekoslav Selinšek.

Kakšna je Majda,
kadar je — mila
Jera!